

# Prvá kapitola



Tá bláznivá víla Lucinda ma v skutočnosti nechcela prekliat', ale obdarovať. Keď ani hodinu po tom, čo som sa narodila, nevedeli zastaviť môj neutíchajúci plač, víla sa pred mamou dotkla môjho nosa. „Mojím darom je poslušnosť. Ella bude poslúchať na slovo. Teraz prestaň plakať, dieťa.“

Prestala som.

Otec bol ako vždy na obchodnej ceste, no bola tam naša kuchárka Mandy. Obe sa s mamou vydesili, ale nech sa to snažili Lucinde akokoľvek vysvetliť, víla nedokázala pochopiť, čo za hrôzu mi práve spôsobila. Viem si tú hádku živo predstaviť: Mandine pehy žiarili viac ako inokedy, strapaté sivé vlasy sa jej zježili všetkými smermi a dvojité brada sa triasla od hnevu. Vážna mama sa ani len nepohla, po pôrode boli jej hnedé kučery mokré a z očí jej zmizol smiech.

Iba Lucindu si neviem predstaviť. Netuším, ako vyzerala.

Moje prekliatie nezrušila.

Prvýkrát som si ho uvedomila na piate narodeniny. Ten deň si dokonale pamätám zrejme preto, že mi o ňom Mandy často rozprávala.

„Na tvoje narodeniny,“ začala zakaždým, „som upiekla nádhernú tortu. Šesťposchodovú.“

Bertha, naša hlavná slúžka, mi ušila neobyčajné šaty. „Boli modré ako polnoc s bielou šerpou. Už vtedy si bola na svoj vek malá a vyzerala si ako čínska bábička, s bielou stuhou vo vlasoch a líčkami červenými od vzrušenia.“

Uprostred stola stála váza s kvetmi, ktoré nazbieral Nathan, ďalší náš sluha.

Všetci sme zasadli k stolu. (Otec bola znova preč.) Bola som nadšená. Celý deň som sledovala, ako Mandy pečie tortu, ako Bertha šije róbu a tiež ako Nathan trhal kvety.

Mandy rozkrojila tortu. Keď mi podala tanier, bez rozmyslu povedala: „Jedz.“

Prvý hlt bol fantastický. Celý kus som zjedla s radosťou a len čo zmizol, Mandy mi odkrojila ďalší. Ten už šiel ťažšie. Dojedla som a nik ma už viac neponúkal, no ja som vedela, že musím ďalej jesť. Zaborila som vidličku rovno do torty.

„Ella, čo to robíš?“ spýtala sa mama.

„Prasiatko,“ zasmiala sa Mandy. „Má narodeniny, lady. Nech si len vezme, koľko sa jej ráči.“ A na tanier mi položila ďalší kus.

Bolo mi zle a mala som strach. Prečo som nemohla prestať jesť?

Prehltat' bolo utrpenie. Každý kus vážil na jazyku tonu, a keď som sa ho snažila pretlačiť dolu hrdlom, bolo to ako mať v ústach guľu z lepidla. Rozplakala som sa.

Mame to došlo prvej. „Prestaň jesť, Ella,“ prikázala mi.

Prestala som.

Hocikto mi mohol čokoľvek prikázať. Musel to byť priamy rozkaz ako: „Daj si šál,“ alebo: „Už aj choď do postele.“ Prianie ani požiadavka So mnou nič nerobili. Vety ako: „Mohla by si si dať šál,“ alebo „Prečo už nejdeš do postele?“ som pokojne ignorovala. No pred príkazom som bola bezmocná.

Ak by mi niekto nakázal skákať deň a pol na jednej nohe, musela by som to urobiť. A pritom skákanie na jednej nohe ešte nebolo to najhoršie. Ak by ste mi rozkázali odťat' si hlavu, aj to by som musela vykonať.

Bola som v neustálom nebezpečenstve.

Keď som bola staršia, naučila som sa neposlúchnuť okamžite, no za každý moment som draho zaplatila – strácala som dych, obracal sa mi žalúdok, krútila sa mi hlava a ešte kadečo iné. Príkaz som oddialila, ale nie na dlho. Aj zopár minút utrpenia sa zdalo ako večnosť.

Mama požiadala moju vílu kmotričku, aby kúzlo zrušila. Víla kmotrička však povedala, že jediný, kto má takú moc, je Lucinda. No tiež zahlásila, že sa to jedného dňa môže zastaviť aj samo, bez Lucindinej pomoci.

Lenže ja som netušila ako. Dokonca som nevedela ani to, kto je moja víla kmotrička.

Namiesto toho, aby som poslúchala na slovo, Lucindino prekliatie zo mňa urobilo rebelku. Alebo som to možno mala prirodzene v povahe.

Mama len málokedy trvala na tom, aby som niečo spravila. Otec o prekliatí veľa nevedel a vídali sme sa príliš málo na to, aby odo mňa čosi požadoval. No Mandy bola panovačná, prikazovala mi niečo takmer pri

každom nádychu. Boli to milé príkazy alebo takzvané rozkazy pre moje dobro. „Poprikrývaj sa, Ella.“ Prípadne: „Podrž túto misku, zlatko, kým vyšľahám vajcia.“

Toto neškodné komandovanie som nemala rada. Síce som držala misku, no zároveň som s ňou kráčala, takže Mandy musela za mnou behať po celej kuchyni. Vravievala, že som bezočivá a pokúšala sa ma dostať presnejšími pokynmi, ktorým som sa postupne učila vyhýbať. Často nám trvalo príšerne dlho, kým sme spolu niečo urobili. Mama sa z nás smiala a povzbudzovala raz jednu a raz druhú.

Zvyčajne sa to končilo šťastne – ja som nakoniec predsa len urobila, čo Mandy chcela, alebo Mandy zmenila svoj príkaz.

Keď mi Mandy niečo prikázala z nepozornosti alebo nakázala urobiť čosi, o čom som vedela, že to tak nemyslí, spýtala som sa: „Musím to spraviť?“ A ona to prehodnotila.

Ako osemročná som mala kamarátku Pamelu, dcéru jednej z našich slúžok. Raz sme v kuchyni sledovali, ako Mandy pripravuje marcipán. Mandy ma poslala do komory popár mandlí a ja som sa vrátila len s dvoma. Poslala ma späť s presnejšími pokynmi, ktoré som síce plnila, no zároveň sa ich stále snažila podrývať.

Neskôr, keď sme s Pamelou zmizli v záhrade, aby sme sa napchali cukríkmi, opýtala sa ma, prečo som hneď nespravila to, o čo ma Mandy žiadala.

„Neznášam, keď mi rozkazuje,“ odvetila som.

Pamela samolúbo zahlásila: „Ja vždy poslúcham starších.“

„To preto, že to nemusíš robiť.“

„Musím, inak by mi oco jednu pleskol.“

„To nie je to isté. Ja som začarovaná.“

Páčilo sa mi, ako dôležito tie slová zneli. Kliatby boli vzácne. Lucinda bola jediná dostatočne pojašená víla, ktorá ich vedela bez rozmyslu na niekoho uvaliť.

„Ako Šípková Ruženka?“

„Až na to, že ja nebudem musieť spať sto rokov.“

„Aká je tvoja kliatba?“

Povedala som jej to.

„Takže ak ti hocikto niečo prikáže, musíš to splniť? Aj keby som to vyslovila ja?“

Prikývla som.

„Môžem to skúsiť?“

„Nie.“ Toto som nečakala. Zmenila som tému. „Budeme sa pretekať k bráne.“

„Dobre, ale prikazujem ti, aby si prehrala.“

„Potom nepretekám.“

„Prikazujem ti, aby si pretekala, a prikazujem ti, aby si prehrala.“

Pretekali sme. Prehrala som.

Oberali sme ríbezle. Musela som Pamele dať tie najsladšie, najzrelšie. Hrali sme sa na princezné a zloborov. Musela som byť zlobor.

Hodinu po mojom priznaní som jej jednu vrazila. Zvýskla a z nosa sa jej vyvalila krv.

V ten deň sa naše kamarátstvo skončilo. Mama našla Pamelinej mame prácu ďaleko od nášho mesta Frell.

Po tom, čo ma potrestala za to, že som použila päšť, mi mama dala jeden z mála príkazov: nikdy nikomu nepovedz o svojom prekliatí. Splnila by som to aj bez toho. Dostala som poriadnu výstrahu.

Keď som mala takmer pätnásť, s mamou sme ochoreli. Mandy nás liečila polievkou, v ktorej boli mrkvy, pór, zeler a vlas z chvosta jednorožca. Polievka bola vynikajúca, no obe sme neznášali pohľad na dlhé žltobiele vlasy plávajúce okolo zeleniny.

Keďže otec bol mimo Frellu, polievku sme pili posediačky v maminej posteli. Keby bol doma, nemohla by som vôbec byť v jej izbe. Nemal rád, keď som mu bola na blízku a, ako vravieval, plietla sa mu pod nohami.

Chlípala som polievku s plávajúcim vlasom, pretože mi to Mandy nakázala, a popritom som sa škl'abila súčasne na jedlo aj na Mandin odchádzajúci chrbát.

„Počkám, kým moja vychladne,“ povedala mama. Keď Mandy odišla, vlas vybrala von, polievku zjedla a až potom ho vrátila späť do prázdnej misky.

Na ďalší deň som bola celkom zdravá, no mame bolo oveľa horšie, bola taká chorá, že nevládala piť ani jesť. Vravela, že v hrdle má nôž a vnútri hlavy jej do kostí naráža zúrivy baran. Aby sa jej uľavilo, kládla som jej na čelo chladivé obklady a rozprávala jej rozprávky. Boli to staré známe príbehy o vílach, ktoré som tu a tam zmenila, a občas sa mi podarilo mamu rozosmiať. Až na to, že smiech sa často menil na kašeľ.

Keď ma Mandy prišla poslať na noc z izby preč, mama ma pobožkala. „Dobrá noc. Lúvim ťa, poklad môj.“

Boli to posledné slová, ktoré mi povedala. Ako som vychádzala z izby, začula som jej posledné slová pre Mandy: „Nie som veľmi chorá. Neposielajte po sira Petra.“

Sir Peter bol môj otec.

Ráno sa síce zobudila, no blúznila. Oči mala doširoka otvorené, rozprávala sa s neviditeľnými dvoranmi a nervózne kmásala svoj strieborný náhrdelník. Mne a Mandy, ktoré sme s ňou boli v izbe, nepovedala nič.

Hlavný sluha Nathan poslal po doktora, ktorý ma ihneď od mamy odohnal.

Vstupná hala bola prázdna. Pohla som sa k točitému schodisku a šla dolu, spomínala na časy, keď sme sa s mamou šmýkali po zábradlí.

Nerobievali sme to, keď bol niekto nablízku. „Musíme mať svoju dôstojnosť,“ šepala vtedy a mimoriadne vznešene vykročila k schodom. Nasledovala som ju, opakovala všetko po nej a bojovala so svojou prirodzenou nemotornosťou, šťastná, že môžem byť na chvíľu súčasťou tejto maminej hry.

No keď sme boli samy, s jačaním sme sa šmykli dolu zábradlím. Potom sme opäť vybehli hore, šmykli sa a hneď na to zas, tretí a štvrtýkrát.

Na konci schodiska boli ťažké vchodové dvere, otvorila som ich a vyklízla do jasného slnka.

Vybrala som sa k starému hradu. Viedla tam dlhá cesta, no ja som si chcela niečo priat' a chcela som to pranie vysloviť na mieste, kde by bola najväčšia šanca, aby sa aj splnilo.

Hrad ostal opustený, keď bol kráľ Jerrold ešte chlapec, hoci sa občas otváral pri zvláštnych príležitostiach, akými boli súkromné plesy, svadby a podobne. Bertha tvrdila, že v ňom straší a Nathan povedal, že je zamorený myšami. Záhrada okolo bola spustnutá, ale Bertha prisahala, že sviečkové stromy majú zvláštnu moc.

Šla som rovno do sviečkového hája. Stromy boli

nízke, zrezávali a viazali ich tak, aby rástli v tvare lustrov.

Pri želaní ste potrebovali niečo na výmenu. Zavrela som oči a zamyslela sa.

„Ak sa mame rýchlo uľaví, budem nielen poslušná, ale aj dobrá. Budem sa viac snažiť, aby som nebola taká nemotorná a nebudem toľko zlostiť Mandy.“

Nevyjednávala som o mamin život, pretože mi nenapadlo, že by mohla byť v smrteľnom ohrození.